

Arrest

nr. 223 993 van 15 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 mei 2018 biedt verzoekster zich samen met de heer P. D., die in het bezit is van een F-kaart, aan bij de gemeente om een verklaring voor een wettelijke samenwoning af te leggen.

1.2. Op 28 september 2018 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de wettelijke samenwoning te registreren, nadat uit het advies van de procureur des konings gebleken is dat de wettelijke samenwoning enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning.

1.3. Op 25 oktober 2018 dient verzoekster een dagvaarding in tot opheffing van de weigering tot vermelding van de verklaring van wettelijke samenwoning.

1.4. Op 16 januari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw, die verklaart te heten

Naam: N(...)

Voornaam: H(...) M(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...),

Nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Het feit dat betrokkene samenwoont (en de intentie heeft tot wettelijke samenwoning) met een legaal in België verblijvende Surinaamse onderdaan (P(...) D(...), (...)), geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Bovendien weigerde de stad Antwerpen op 28.09.2018 om de wettelijke samenwoning te registreren omdat uit hun eigen onderzoek en uit het advies van de Procureur des Konings bleek dat de wettelijke samenwoning enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning.

Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten, belemmert.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Het middel luidt als volgt:

“1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de uiteenzetting onder het feitenrelaas, de bijgevoegde stukken en de stukken uit het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoekster zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

Verzoekster een vrouw van Surinaamse nationaliteit. Zij werd geboren te Paramaribo op 6 maart 1983. Verzoekster werd in het bezit gesteld van een visum type C (kort verblijf), afgeleverd door Frankrijk voor de periode tussen 25 mei 2012 en 25 juni 2012.

Verzoekster reisde hierop naar Frankrijk. Daar verbleef ze aan de grens met België (Roubaix). Zij ontmoette in Frankrijk de heer P(...) D(...), geboren op 23 december 1973 te Suriname toen hij met een vriend op bezoek kwam (januari 2016). Beide partners leerden elkaar reeds kennen in Suriname. De

heer D(...) werkte als buschauffeur en verzoekster heeft soms met de bus van de heer D(...) meegereisd. Dit gaat soms om erg lange ritten (2,5 uur), waardoor zij met elkaar aan de praat geraakten.

Hun ontmoeting is uitgedraaid op een relatie, die is gegroeid. Verzoekster en haar partner zijn gaan samenwonen in België, te (...) op 5 maart 2016. Zij houdt zich voornamelijk bezig met de huishoudelijke taken, terwijl de heer D(...) een inkomen vergaart.

Er was geen sprake van een snelle gang van zaken. Verzoekster diende pas op 14 maart 2018 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, maar deze aanvraag werd niet in overweging genomen. Hun relatie moest vooreerst worden "geofficialiseerd". Op 5 mei 2018 boden verzoekster en haar partner zich aan bij de dienst bevolking van de stad Antwerpen teneinde een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen. Op 14 juni 2018 werden beide personen geïnterviewd door de Cel Schijnrelaties.

Op 28 september 2018 werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen een beslissing genomen tot weigering van de vermelding van de verklaring van wettelijke samenwoning. Deze beslissing werd genomen op 2 oktober 2018. Door verzoekster en haar partner werd tijdig beroep ingediend tegen deze beslissing middels dagvaarding op 25 oktober 2018. Een procedure is momenteel lopende voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen. De pleitzitting is voorzien voor 20 juni 2019 (AR 18/5305/A).

Verzoekster verkreeg ook nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, ook niet tijdens het onderzoek naar een vermeende schijnwettelijke relatie.

Door de vaste en duurzame relatie kan verzoekster niet terugkeren naar haar land van herkomst, temeer omdat de partner van verzoeker zijn centrum van belangen heeft in België en momenteel in de gevangenis dient te verblijven.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel. Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37: (...) Vrij vertaald: Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-111) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie Mikulic v. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-1). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie Miah v. het Verenigd Koninkrijk (december), no. 53080/07, §17,27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een

persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen nauwkeurig onderzoek verricht en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM.

Door de verwerende partij wordt gesteld dat de samenwoning en de "intentie" tot wettelijke samenwoning met een legaal in België verblijvende Surinaamse onderdaan, haar niet "automatisch recht op verblijf" geeft.

Dat er door de samenwoning alleen geen "automatisch recht op verblijf" ontstaat in hoofde van verzoekster, wordt door haar niet betwist. Echter, het komt in de gegeven omstandigheden toe aan de gemachtigde om na te gaan of in het specifieke geval van verzoekster het opleggen van een verwijderingsbeslissing een - al dan niet - gerechtvaardigde inbreuk uitmaakt op haar privé- en gezinsleven.

Er is dus geen "automatisch recht op verblijf", maar in bepaalde omstandigheden kan de gemachtigde zich er wel van weerhouden tot het opleggen van een verwijderingsbeslissing. Dit vereist in alle omstandigheden een nauwkeurig onderzoek door de gemachtigde.

Hieraan wordt echter niet voldaan, doordat met de concrete situatie van verzoekster geen rekening werd gehouden (althans blijkt dit niet uit de motieven van de bestreden beslissing, gelet op de formele motiveringsverplichting).

Er kan onder meer worden verwezen naar het eerder verblijf van verzoekster in Frankrijk en haar langdurige afwezigheid uit Suriname. Zij verkreeg een visum type C (kort verblijf) voor de periode 25.05.2012 tot 25.06.2012. Zij kwam naar Frankrijk toe en verbleef in Roubaix. Hieruit blijkt dat zij reeds langdurig afwezig is gebleven uit Suriname.

Verzoekster heeft reeds meer dan drie jaar een vaste en duurzame relatie met de heer D(...). Zij leerden elkaar reeds kennen in Suriname en kwamen elkaar opnieuw tegen in Europa (Frankrijk en België). Sinds 5 maart 2016 wonen zij samen.

Door hun langdurige relatie en hun verblijf in België, zijn zij op elkaar ingespeeld. Verzoekster richt zich voornamelijk op het huishouden, terwijl verzoeker zorgt voor een inkomen.

Dit alles dreigt te worden doorbroken door de bestreden beslissing, waarbij een bevel werd opgelegd aan verzoekster om het grondgebied te verlaten. Hierdoor zou zijn moeten terugkeren naar Suriname, ondanks haar langdurige afwezigheid en haar duurzame relatie met de heer D(...) (die een legaal verblijf heeft in België).

Daar geldt tevens dat de verwerende partij het, doorheen de behandeling van de procedure tot wettelijke samenwoning voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, het onnodig heeft gevonden om een verwijderingsmaatregel op te leggen. Het is pas doorheen de procedure bij de familierechtbank van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, dat de verwerende partij hiertoe overgaat.

Het komt de gemachtigde dan ook toe om alle voorgaanden elementen, gelet op de vereisten van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, in overweging te nemen alvorens een verwijderingsmaatregel op te leggen, hetgeen in casu niet het geval is.

4. In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde opgeworpen dat de stad Antwerpen op 28 september 2018 geweigerd heeft om de wettelijke samenwoning te registreren omdat zou gebleken zijn "dat de wettelijke samenwoning enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning".

Deze weigeringsbeslissing inzake de wettelijke samenwoning ontslaat de gemachtigde er echter niet van een belangenafweging uit te voeren onder artikel 8 EVRM (en artikel 7 Handvest Grondrechten EU en artikel 74/13 Vreemdelingenwet). Het is immers de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De gemachtigde kan daarom, in een individueel geval (hetgeen een individueel onderzoek vereist), afzien van het opleggen van een

verwijderingsmaatregel op grond van artikel 7 Vreemdelingenwet (gelet op de hiërarchie der rechtsnormen).

Dit vereist inderdaad vooreerst een individueel onderzoek, terwijl dit onderzoek nu beperkt wordt tot de vermelding van de weigeringsbeslissing. Nochtans weet de gemachtigde dat verzoekster en haar partner beroep indiende tegen deze beslissing.

Door verzoekster en haar partner werd er namelijk tijdig beroep ingediend tegen de beslissing tot weigering van de wettelijke samenwoning middels dagvaarding op 25 oktober 2018. Een procedure is momenteel lopende voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen. De pleitzitting is voorzien voor 20 juni 2019 (AR 18/5305/A).

Het komt bovendien niet toe om deze belangenafweging alsnog te maken in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bovendien vereist het zorgvuldigheidsbeginsel dat de bevoegde overheid alle relevante feiten in aanmerking neemt bij het nemen van de bestreden beslissing en tot een redelijk besluit komt.

Bovendien vereist ook artikel 74/13 Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet; evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

5. Minstens blijkt dat, indien verzoekster zou worden gehoord voorafgaandelijk de bestreden beslissing, zij had kunnen aanhalen dat momenteel de procedure lopende is voor de Familierechtbank van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen. Zij had bovendien kunnen duiden dat zij de heer D. (...) reeds kende vanuit Suriname en dat zij reeds meer dan drie jaar een duurzame relatie hebben. Verder had verzoekster erop kunnen wijzen dat zij voordien jarenlang in Frankrijk heeft verbleven (zie de elementen die hierboven werden aangehaald).

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, daadwerkelijk verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd verzoekster niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Haar rechten van verdediging werden geschonden.

Gelet op deze omstandigheden, dient een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de rechten van verdediging, artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel te worden aangenomen."

2.2. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verzoekster stelt dat zij zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM aangezien zij een relatie heeft met de heer P. D., eveneens van Surinaamse nationaliteit, die over een Belgische verblijfskaart (F-kaart) beschikt en zij nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft. Zij stelt dat de verwerende partij geen nauwkeurig onderzoek heeft verricht naar haar concrete omstandigheden. Zij stelt dat zij bovendien een beroep heeft ingediend tegen de beslissing tot weigering van de wettelijke samenwoning waarvan de zitting voorzien is voor 20 juni 2019. Zij stelt, mocht zij zijn gehoord, zij had kunnen aanhalen dat er een procedure lopende is voor de familierechtbank en dat zij meer informatie had kunnen geven omtrent haar duurzame relatie met haar partner.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde dat verzoekster de intentie heeft om met een legaal in België verblijvende Surinaamse onderdaan samen te wonen, maar dat dit haar niet automatisch recht geeft op verblijf. Verder wordt gemotiveerd dat de stad Antwerpen heeft geweigerd de wettelijke samenwoning te registreren omdat uit hun eigen onderzoek en uit het advies van de procureur des konings bleek dat de wettelijke samenwoning enkel is gericht op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Verzoekster kan niet worden gevolgd in die zin dat er sprake is van een beschermenswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan met welke elementen betreffende haar gezinsleven niet voldoende rekening is gehouden.

Verzoekster toont niet aan waarom haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied vereist is voor het voorbereiden en indienen van een beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning. Verzoekster toont niet aan waarom het gebruik van moderne communicatiemiddelen niet zou kunnen volstaan voor de contacten met haar raadsman ter voorbereiding van het indienen van een beroep. Verder maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij zich niet op dienstige wijze zou kunnen laten vertegenwoordigen door haar raadsman bij de procedure voor de familierechtbank zodat zij bezwaarlijk kan voorhouden dat haar recht van verdediging wordt geschonden of dat zij niet over een effectief rechtsmiddel zou beschikken. Vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij zich niet door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door haar raadsman laat vertegenwoordigen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij niet over een effectief rechtsmiddel zou kunnen beschikken. Betreffende het beroep dat verzoekster heeft ingediend bij de familierechtbank tegen de beslissing tot weigering van de wettelijke samenwoning, stelt de Raad dat, in het geval het beroep bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat er alsnog een verklaring van wettelijke samenwoning zou worden overgeschreven in het bevolkingsregister, verzoekster bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland een visumaanvraag kan indienen op grond van deze samenwoning.

Verzoekster kan in diezelfde zin ook niet dienstig verwijzen naar het hoorrecht in de zin van artikel 41 van het Handvest. Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij haar grief dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet zij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijk anders had kunnen zijn mocht zij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Gelet op hetgeen hierboven reeds is vastgesteld, namelijk dat verzoekster nog steeds een visumaanvraag kan indienen vanuit het buitenland indien het beroep bij de familierechtbank ertoe leidt dat alsnog een verklaring van wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister wordt ingeschreven, toont verzoekster niet aan dat dit element er voor had kunnen zorgen dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 7, 1° van de Vreemdelingenwet gezien verzoekster op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Het louter kennis hebben van een beroepsprocedure verandert bovendien niets aan de wettelijke rechtsgrond voor het afleveren van het bevel, die verzoekster overigens niet betwist.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het bestaan van een werkelijk gezinsleven met de partner niet aanvaardt, gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde de wettelijke samenwoning te registreren. Deze weigering was gestoeld op het feit dat de verklaring van wettelijke samenwoning kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde vervolgens besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte de facto relatie tussen partners. In het licht van dit gegeven, en waar niet blijkt dat deze beslissing intussen werd herroepen dan wel vernietigd, staat het niet vast dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing

sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad is verder niet bevoegd zelf een oordeel te vellen over de voorgenomen wettelijke samenwoning.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde minister op onzorgvuldige wijze heeft gehandeld door te verwijzen naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Nu de gemachtigde het bestaan van een werkelijk gezinsleven met de partner niet aanvaardt, blijkt niet dat deze er toe gehouden was om over te gaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC